

„Non Stop” – monografia czasopisma

Streszczenie

Rozprawa doktorska skupia się na kompleksowej analizie polskiego kultowego czasopisma muzycznego „Non Stop” z lat 1972-1990, przedstawiając jego rolę w kontekście społecznym, kulturowym oraz medialnym w okresie PRL. Autorka wykorzystuje różnorodne metody badawcze, takie jak: analiza zawartości, analiza gatunkowa i funkcjonalna, aby zgłębić charakter tego periodyku.

Przedmiot niniejszej dysertacji sprowadza się do problematyki dotyczącej prasoznawstwa. Należałoby przy tym podkreślić, że przedstawiony tekst jest poświęcony rozważaniom odnoszącym się do szeroko interpretowanego zagadnienia z zakresu prasy muzycznej z uwzględnieniem ujęcia interdyscyplinarnego dyskursu.

Celem tego opracowania jest ukazanie historii magazynu „Non Stop”, zaprezentowanie konkretnych transformacji, jakim podlegał pod wpływem zmieniającej się sytuacji społeczno-politycznej i przemian kulturowych. Inspiracją refleksji badawczej jest także zarysowanie roli, jaką pełnił ten magazyn w tamtym okresie, analizując metody i gatunki dziennikarskie wykorzystywane przez redaktorów w celu zapewnienia czytelnikom kompleksowego obrazu wydarzeń muzycznych.

Pierwsza część pracy wprowadza czytelnika w historyczne, społeczno-polityczne i medialno-kulturowe ramy, w których funkcjonowało czasopismo. Omawia kluczowe publikacje naukowe obejmujące tematykę związaną z prasą muzyczną oraz genezę magazynu „Non Stop”, podkreślając jego powstanie jako odpowiedź na potrzeby społeczne i kulturowe tamtego czasu. Następnie, skupiając się na analizie zawartości czasopisma, przeprowadzono systematyczny przegląd 217 numerów, klasyfikując treści pod względem tematycznym, gatunkowym i terytorialnym. Przyjmuje także podejście diachroniczne, aby uchwycić ewolucję treści i formy „Non Stopu” na przestrzeni lat.

Analiza zawartości pozwala na identyfikację dominujących tematów i gatunków dziennikarskich w czasopiśmie. Wykazuje, że magazyn koncentrował się głównie na muzyce rockowej, jednak nie pomijając pozostałych gatunków muzyki rozrywkowej m.in.: blues, jazz, R&B i soul, heavy metal, pop, dance czy muzyki poważnej, zarówno polskiej, jak i zagranicznej, co potwierdza jego rolę jako przewodnika po światowej muzyce dla czytelników w warunkach izolacji kulturowej panującej w Polsce tamtego okresu. Ponadto, analiza funkcji

pisma ujawnia jego rolę jako platformy komunikacyjnej, umożliwiającej wymianę informacji i opinii między czytelnikami oraz redakcją.

Kolejnym aspektem badania jest analiza składu redakcji i współpracowników „Non Stopu”, co pozwala na zrozumienie procesów redakcyjnych i kulturowych determinujących jego zawartość. Badanie relacji między redakcją a czytelnikami wykazuje, że magazyn starał się budować bliskie więzi z odbiorcami poprzez aktywny udział czytelników w kształtowaniu treści magazynu, np. poprzez listy do redakcji, konkursy czy artykuły napisane przez czytelników.

Wyniki badań pozwalają na sformułowanie wniosków dotyczących profilu „Non Stopu” oraz weryfikację postawionych hipotez. Magazyn rzeczywiście wypełnił lukę kulturową, umożliwiając czytelnikom uczestnictwo w wydarzeniach muzycznych, do których wcześniej mieli ograniczony dostęp. Jego przyjazny sposób komunikowania się oraz relacje z czytelnikami stanowiły istotną cechę. Pomimo cenzury, w czasopiśmie można było dostrzec pewną swobodę wypowiedzi odznaczającą się w języku oraz poruszanej tematyce. „Non Stop” odegrał również kluczową rolę w kształtowaniu gustów muzycznych czytelników, a sami czytelnicy mieli wpływ na zawartość pisma.

Rozprawa stanowi ważne źródło informacji na temat funkcjonowania czasopism muzycznych w okresie PRL, prezentując jednocześnie model metodologiczny badań nad nimi. Ostatecznie, „Non Stop” jest ukazany jako wiodące pismo wśród prasy muzycznej tamtego czasu, będący istotnym czynnikiem kształtującym społeczno-kulturowy krajobraz ówczesnej Polski.

Aleksandra Riek-Ropowska
22.04.2024